

Ljudsko shvaćanje svetosti

„Svjedoci smo da je u dvadesetom stoljeću objašnjena uloga običnog kršćanina u Crkvi.“ Prema članku objavljenom u L ' Osservatore Romano, Navarro Valls tvrdi da je od osnutka Opusa Dei 1928.g., doprinos Josemarije Escriva ovoj novoj svijesti bio ogroman.

8.02.2013.

„Svjedoci smo da je u dvadesetom stoljeću objašnjena uloga običnog kršćanina u Crkvi.“ Prema članku

objavljenom u L ' Osservatore Romano, Navarro Valls tvrdi da je od osnutka Opusa Dei 1928.g., doprinos Josemarije Escriva ovoj novoj svijesti bio ogroman. „On nam omogućuje da vidimo kako svetac ne živi u svijetu nejasnih pojava, već u našem stvarnom ljudskom svijetu, u kojemu postoji „nešto božansko“ koje čeka osobu koja to zna otkriti“, objašnjava Navarro.

U naše vrijeme riječ svetost jezagonetna. To je jedna od posljedica ozbiljnog nedostatka primjerenih uzora koji je tako karakterističan za našu kulturu. Smatra se da junaci žive samo u književnosti, a sveci samo u bezazlenoj polusjeni hrama. U životu, odnosno u našim neposrednim okolnostima, čini se da obojica postoje samo u nerealnim sjenama, kao arhetipovi koji su bliži mitu negoli uzorima od kojih možemo učiti ili koje možemo oponašati.

Ideja svetosti, kako ju obično razumijevamo, prvotno nam je došla iz vizualne umjetnosti ikonografije i religioznih slika, a kasnije kroz hagiografsku i apologetsku literaturu. Mislim da niti jedan od ovih umjetničkih oblika ne može prikladno prikazati živote svetaca.

Svetac koji se pojavljuje u većini ikonografije katoličke imaginacije sasvim prirodno najviše odgovara kriteriju vizualnog simbolizma koji pokušava predstaviti osobu u paradigmatskom trenutku njegove ili njezine egzistencije. Umjetnost, osobito barokna, zasebno promatra ono uobičajeno, svakodnevno, ono što doista oduzima najveći dio duhovne energije osobe. Ona se, za razliku od drugih pravaca, usredotočuje na ono sporedno i na ono grandiozno, čija izvanredna priroda može ponuditi izražajnije mogućnosti za umjetnost, nego što to može ono uobičajeno.

Sama ideja da je svatko pozvan na svetost nije uobičajena u djelima duhovnih pisaca ili barem nije to bila u zadnjih deset ili dvanaest stoljeća. U djelima tih autora još je rjeđa ideja da one stvarnosti koje nazivamo „građanskima“, a koje duhovni pisci svrstavaju u „svijet“, sve ono što čini posao, obitelj i društvene veze ne mogu biti samo pozadina svetosti, već da one mogu biti sredstva, instrumenti i sadržaj svetosti. Obično se govori o tome da netko može doseći svetost unatoč tih ljudskih okolnosti. No, o ideji da su upravo te okolnosti mjesto i prilika za susret s Bogom nije se ozbiljno promišljalo.

Svjedoci smo da je u dvadesetom stoljeću objašnjena uloga običnog kršćanina u Crkvi. Ključni element u zadatku da se to objasni je svijest o pozivu da se punina kršćanskog života živi u i iz okolnosti nečijeg života, u kontekstu svakodnevnih aktivnosti . Mjerodavni dokumenti

Drugog vatikanskog koncila koji je završio 1965.g. sadrže ovo proširenje teologije laikata. Josemaría Escrivá je dao ogroman doprinos toj novoj svijesti još od 1928.g. kada je osnovao Opus Dei.

Vizualna predodžba svetosti , kako je često bila prikazivana kroz stoljeća, može nas navesti na razmišljanje da su samo vanredne okolnosti pravi ambijent za svetački život. No, kada upoznamo sveca, ili kad se naši putevi susretnu sa putevima svetaca, shvatimo da je potrebno mijenjati takve ideje o svetosti.

Vidimo da moramo promijeniti svoju ideju jer ona možda nije sasvim realna i možda joj nedostaju sadržaj i sklad. Dok promatramo te slike, možda tražimo znakove nečeg vanrednog i ukoliko ih nađemo, može nam se činiti da je svetost duboko ukorijenjena u nešto sasvim iznad prirodnog poretka. Ukratko, iz

činjenice da je svetost povezana s Bogom, mogli bismo zaključiti da ona nije povezana sa materijalnom stvarnošću i s onim što je ljudsko.

No, sveti Josemaría Escrivá nam omogućuje da vidimo kako svetac ne živi u svijetu nejasnih pojava, već u našem stvarnom ljudskom svijetu, u kojemu postoji „nešto božansko“ koje čeka osobu koja to zna otkriti. Taj stvarni svijet je zapravo sam sadržaj svetosti koji se nudi kršćanima i ono s čime se svatko od nas svakodnevno bavi, tako da svaki trenutak našeg života bude ispunjen božjom transcendentnošću.

L'Osservatore Romano, October 6, 2002

dev.opusdei.org/hr-hr/article/ljudsko-shvacanje-svetosti/ (7.08.2025.)